

EUROOPAN KOMISSIO

Bryssel 12.5.2011
KOM(2011) 260 lopullinen

**KOMISSION KERTOMUS EUROOPAN PARLAMENTILLE, NEUVOSTOLLE,
TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE JA ALUEIDEN KOMITEALLE**

Kummeliturskaa ja keisarihummeria koskevan elvytyssuunnitelman soveltaminen

KOMISSION KERTOMUS EUROOPAN PARLAMENTILLE, NEUVOSTOLLE, TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE JA ALUEIDEN KOMITEALLE

Kummeliturskaa ja keisarihummeria koskevan elvytyssuunnitelman soveltaminen

TIIVISTELMÄ

Neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2166/2005 säädetään kummeliturskan ja keisarihummerin elvytystoimenpiteistä Cantabrianmerellä ja Iberian niemimaan länsipuolella. Kyseisen elvytyssuunnitelman tavoitteena on nostaa kummeliturskan kutevan kannan biomassa 35 000 tonniin kymmenen vuoden kuluessa ja vähentää kalastuskuolevuus tasolle $F = 0,27$. Keisarihummeria koskeva tavoite on elvyttää kanta kymmenessä vuodessa turvallisten biologisten rajojen sisälle. Suunnitelman tärkeimmät osat ovat 10 prosentin vuotuinen vähennys kalastuskuolevuuteen (F) ja vuodesta toiseen tehtäville TAC-muutoksille asetettu 15 prosentin rajoitus. Kummeliturskan kutevan kannan biomassa on viime vuosina kasvanut, mikä johtuu lähinnä poikkeuksellisista ympäristö- ja biologisista tekijöistä. Tutkijoiden arvioiden mukaan kalastuskuolevuus on edelleen liian suuri ja TACit (suurimmat sallitut saaliit) on ylitetty, mikä osoittaa, että suunnitelman täytäntöönpano ei ole ollut tehokasta.

1. JOHDANTO

Kummeliturska (*Merluccius merluccius*) on Iberian niemimaan Atlantin puoleisella rannikolla kalastavien laivastojen tärkeimpiä kohdelajeja. Sen levinneisyysalue kattaa ICESin (kansainvälisen merentutkimusneuvoston) alueisiin VIII c ja IX a kuuluvan Iberian niemimaan Atlantin puoleisen rannikon. Saaliit pienenevät 1970-luvun alun 30 000 tonnista alimmillaan 6 700 tonniin vuonna 2002, minkä jälkeen ne kasvoivat 16 000 tonniin vuonna 2008. Vuonna 2003 ICES arvioi kannan olevan turvallisten biologisten rajojen ulkopuolella ja kehotti laatimaan biomassan elvyttämissuunnitelman. Euroopan unioni (EU) otti sen vuoksi vuonna 2006 käyttöön kannan elvytyssuunnitelman. Etelänkummeliturska- ja keisarihummerikantojen (*Nephrops norvegicus*) elvytystoimenpiteistä Cantabrian merellä ja Iberian niemimaan länsipuolella sekä kalavarojen säilyttämisestä nuorten meren eliöiden suojelemiseksi toteutettavien teknisten toimenpiteiden avulla annetun asetuksen (EY) N:o 850/98 muuttamisesta annettu neuvoston asetus (EY) N:o 2166/2005 tuli voimaan tammikuussa 2006.

Mainitun elvytyssuunnitelman tavoitteena on nostaa kummeliturskan kutevan kannan biomassa 35 000 tonniin kymmenen vuoden kuluessa ja vähentää kalastuskuolevuus tasolle $F^1 = 0,27$. Keisarihummeria koskeva tavoite on elvyttää kanta kymmenessä vuodessa turvallisten biologisten rajojen sisälle. STECF:n (tieteellis-teknis-taloudellisen kalastuskomitean) ja ICESin tieteellisten lausuntojen perusteella suunnitelman tärkeimmät osat ovat 10 prosentin vuotuinen vähennys kalastuskuolevuuteen (F) ja vuodesta toiseen tehtäville TAC-muutoksille asetettu 15 prosentin rajoitus.

¹ Kalastuskuolevuus (F) mittaa kalastettujen kalojen osuutta kannasta. Se vastaa suunnilleen vuosittaisen poistuman prosenttiosuutta.

Kummeliturskan ja keisarihummerin kalastukseen osallistuvien alusten toimintaan sovelletaan pyyntiponnistusrajoituksia², jotka vahvistetaan eräiden kalakantojen vuosittaisen kalastusmahdollisuuksien vahvistamisesta vuosittain annettavien neuvoston asetusten liitteessä II B. Kyseisten pyyntiponnistussäännösten mukaan sellaisten kokonaispituudeltaan vähintään 10 metriä olevien EU:n alusten, joilla pidetään mitä tahansa säänneltyjä pyydyksiä (trooleja, ankkuroituja kierrenuottia tai vastaavia pyydyksiä, joiden silmäkoko on vähintään 32 mm, ja verkkoja, joiden silmäkoko on vähintään 60 mm, tai pohjasiimoja), joiden aluksesta purkamattomat kirjatut kokonaissaaliit ovat kummeliturskan osalta vähintään 5 tonnia ja/tai keisarihummerin osalta vähintään 2,5 tonnia, toimintaan sovelletaan merelläolopäivien enimmäismääränä ilmaistua rajoitusta. Merelläolopäivien enimmäismäärää mukautetaan vuosittain suhteessa kalastuskuolevuuden vuotuisiin mukautuksiin, joiden ICES ja STECF katsovat vastaavan suunnitelman soveltamista. Pyyntiponnistusjärjestelmässä on vuodesta 2005 lähtien määrätty kalastuspäivien enimmäismäärään vuosittain tehtävästä 10 prosentin vähennyksestä.

1.1. Tämän kertomuksen perusta

Tämä kertomus noudattaa neuvoston asetuksen (EY) N:o 2166/2005 16 artiklan vaatimusta, jonka mukaan komission olisi viimeistään 17. tammikuuta 2010 annettava Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomus, jossa esitetään kyseessä olevien kantojen ja kalastusalan elvytysuunnitelman soveltamista koskevat päätelmät ja suunnitelmaan liittyvät saatavilla olevat sosioekonomiset tiedot.

Tämä kertomus perustuu pääasiassa hoitotavoitteita ja -strategioita käsittelevän STECF:n alaryhmän lokakuussa 2010 laatimaan arviointitutkimukseen (SGMOS 10-06), joka vahvistettiin marraskuussa 2010 pidetyssä STECF:n 35. täysistunnossa. Huomioon otettiin myös muita seikkoja, kuten sekä ICESin että STECF:n äskettäin antamat asian kannalta merkitykselliset tieteelliset tiedot sekä pyyntiponnistusjärjestelmän hallinnointia EU:n jäsenvaltioissa käsitelleen tutkimuksen päätelmät.

STECF:n lokakuussa 2010 laatima arvio kummeliturskaa ja keisarihummeria koskevasta suunnitelmasta noudattaa asiaa koskevien tieteellisten kokousten päätelmiä, joita ovat i) ICESin helmikuussa 2010 laatima vertailuarvojen arviointi, jossa vahvistettiin uusi menetelmä kummeliturskan biologisen tilan määrittämiseksi, ii) STECF:n kesäkuussa 2010 järjestämä arvioinnin rajausta käsitellyt kokous, jossa täsmennettiin joukko suunnitelman arviointia valmistelevia toimintoja, iii) STECF:n laatima pyyntiponnistusjärjestelmän tarkistus (syyskuussa 2010) ja iv) ICESin vuonna 2010 tekemä työ pyyntiä koskevien valvontasääntöjen arvioimiseksi.

Espanja, Portugali ja merkittävästi vähäisemmässä määrin Ranska ovat ne kolme jäsenvaltiota³, jotka harjoittavat kummeliturskan ja keisarihummerin kalastusta Cantabrianmerellä ja Iberian niemimaan länsipuolella. Espanjan ja Portugalin toimittamat tiedot olivat tältä osin välttämättömiä, jotta STECF:n ja ICESin tutkijat pystyivät tekemään päätelmiä ja antamaan suosituksia erinäisten toteutettujen arviointien suhteen. Komissio pyysi kyseisiltä jäsenvaltioilta sekä vuonna 2009 että vuonna 2010 yksityiskohtaisia saalis- ja pyyntiponnistustietoja sekä sosioekonomisia tietoja tieteellisiin tarkoituksiin käytettäväksi.

² ICES-alueilla VIII c ja IX a Cádizinlahtea lukuun ottamatta.

³ Espanjan osuus kummeliturskan TACEista on 64 % ja keisarihummerin TACEista 41 %. Portugalin osuus kummeliturskan TACEista on 30 % ja keisarihummerin TACEista 58 %. Ranskan osuus kummeliturskan TACEista on 6 % ja keisarihummerin TACEista 1 %.

Komissiolle ja STECF:lle toimitettiin riittävän laadukkaita tietoja kuitenkin vasta vuoden 2010 jälkipuoliskolla.

2. BIOLOGISET NÄKÖKOHDAT

2.1. Kummeliturska

Kummeliturska on merkittävimpiä petokaloja Koillis-Atlantin pohjakalalajien joukossa, ja se saalistaa lähinnä mustakiturskaa (*Micromesistius poutassou*), piikkimakrillia (*Trachurus* spp.) ja sillejä. Kummeliturskakannan levinneisyysalue kattaa ICES-alueisiin VIII c ja IX a kuuluvan Iberian niemimaan Atlantin puoleisen rannikon. Vaikka Atlantilla ja Välimerellä eläviä kummeliturskia pidetään yleensä erillisinä kantoina biologisten erojen vuoksi, ei ole olemassa selkeitä todisteita siitä, että Koillis-Atlantilla esiintyisi monia kummeliturskapopulaatioita. Eteläisten ja pohjoisten kummeliturskakantojen välillä tapahtuu todennäköisesti jonkin verran siirtymistä.

ICESin vuonna 2010 tekemät kummeliturskakantaa koskevat arviot osoittavat, että kalastuskuolevuus (F) ei vähentynyt suunnitelman mukaisesti vaan on edelleen liian korkea, ICESin tämänhetkisten arvioiden mukaan 0,74 (kaavio 1). Kutevan kannan biomassa (SSB) kasvoi vuonna 2006 arvioidusta 12,7 tuhannesta tonnista 21,5 tuhanteen tonniin vuonna 2010, mikä johtui pääasiassa kantaan vuonna 2007 liittyneestä vahvasta vuosiluokasta (noin 61 % yli vuosien 1982–2010 rekrytointikeskiarvon) (kaavio 1).

Kaavio 1 – Kummeliturskan saaliisiin, purettuihin saaliisiin, rekrytointiin, kalastuskuolevuuteen ja kutevan kannan biomassaan liittyvät muutokset vuosien 1982 ja 2010 välillä.

Lähde: ICES Advice 2010, Book 7, point 7.4.1.

Kummeliturkan rekrytointi-indeksit⁴ ovat sidoksissa sekä ympäristö- että biologisiin tekijöihin. Rekrytointi on suurta kohtuullisissa oseanografisissa olosuhteissa, ja sen on todettu vähenevän äärimmäisissä tilanteissa. Biologisesta näkökulmasta katsottuna muutos kannan rakenteessa johtaa tilanteen tasoittumiseen sukukypsyyksiä/-koon saavuttaneiden yksilöiden avulla, sillä suurten kalojen väheneminen voi kompensoitua lisääntyneen rekrytoinnin kautta. Tältä osin se seikka, että rekrytointi on ollut hyvällä tasolla huolimatta erittäin alhaisesta kutevan kannan biomassasta, muodostaa itsessään kompensoivan vaikutuksen, joka on seurausta pitkästä liikakalastuksen kaudesta. Tutkijat pitävät tätä epätavallisena ja odottamattomana ilmiönä.

Tutkijoiden vuonna 2004 laatimien arvioiden mukaisesti suunnitelman tavoitteena on saavuttaa vuoteen 2015 mennessä 35 000 tonnin suuruinen kutevan kannan biomassa, joka vastaa varovaisuusperiaatteen mukaista biomassaa, ja kalastuskuolevuus, joka on $F = 0,27$. Biologiset simulaatiot osoittavat kuitenkin, että $0,27$:ään asetettua kalastuskuolevuustavoitetta ei saavuteta ennen vuotta 2018, vaikka suunnitelma pantaisiin kokonaisuudessaan täytäntöön vuodesta 2011 alkaen. Kalastuskuolevuus on saatava jyrkempään laskuun ja TACia on rajoitettava tiukemmin, jos kalastuskuolevuustavoite halutaan saavuttaa vuoteen 2015 mennessä. Kuten Johannesburgin kestävän kehityksen huippukokouksessa vuonna 2002 sovittiin, EU:n tavoitteena on saavuttaa kunkin kannan osalta kestävä enimmäistuotto vuoteen 2015 mennessä.

STECF katsoo, että jos suunnitelman täytäntöönpano epäonnistuu edelleen, kalastuskuolevuustavoite saattaa jäädä saavuttamatta, vaikka otettaisiin käyttöön tarkistettu suunnitelma ja/tai uusi pyyntiponnistusjärjestelmä.

Biomassatavoitteen suhteen voidaan tämänhetkisten kantaa koskevien havaintojen ja rekrytointitietojen perusteella päätellä, että turvalliset biologiset rajat saattavat olla merkittävästi aiempaa arvioitua alhaisemmalla biomassatasolla. Käytettyyn biomatemaattiseen malliin liittyvien epävarmuustekijöiden vuoksi biomassatasoihin on kuitenkin suhtauduttava varauksellisesti.

2.2. Keisarihummeri

Keisarihummeri on mannerjalustan ja mannerrinteen yläreunan mutaisissa merenpohjissa elävä, merenpohjaan kaivautuva laji. Keisarihummerin levinneisyyden kannalta määrittäviä tekijöitä ovat pikemminkin merenpohjan laji ja meriveden lämpötila kuin syvyys. Tämän lajin levinneisyysalue on hajanainen ja muodostuu tutkijoiden määrittelemistä toiminnallisista yksiköistä, joissa on soveltuva kasvualusta. Näissä riippumattomissa toiminnallisissa yksiköissä elävien keisarihummerikantojen biologinen tila vaihtelee usein kannasta toiseen, mikä edellyttää erilaisia hoitotoimenpiteitä.

Cantabrianmeren toiminnallisissa yksiköissä 25 ja 31 ja Iberian niemimaan länsipuolella toiminnallisissa yksiköissä 26 ja 27 elävät keisarihummerikannat olivat uhanalaisia jo suunnitelman täytäntöönpanon alkaessa, eivätkä ne ole merkittävästi elpyneet. Näitä neljää toiminnallista yksikköä koskeva ICESin suositus ennen hoitosuunnitelmakautta ja sen aikana oli saalistason asettaminen nollassa. Saaliit ovat näin ollen vaikuttaneet kielteisesti kyseisten kantojen tilaan.

⁴ Rekrytointi tarkoittaa kannan hyödynnettävissä olevaan osuuteen tulleiden uusien kalojen lukumäärää pienempien kalojen kasvun tai siirtymisen seurauksena.

Iberian niemimaan lounaispuolella ja Cádizinlahdella sijaitsevilla toiminnallisissa yksiköissä 28, 29 ja 30 harjoitettava keisarihummerin pyyntiponnistus on vähentynyt lähinnä siitä syystä, että kyseistä lajia pyytävien laivastojen (äyriäisten pyyntiä harjoittava Portugalin laivasto ja pohjakalojen sekakalastusta Cádizinlahdella harjoittava laivasto) tavoitteet ovat muuttuneet. Tämä on pikemminkin seurausta syvänmerenkatkaravun (*Parapenaeus longirostris*) määrän lisääntymisestä kuin suunnitelmassa määrätystä pyyntiponnistuksen vähentämisestä. Biomassan arvioidaan kasvaneen toiminnallisissa yksiköissä 28 ja 29, vaikka se on edelleen alhainen toiminnallisessa yksikössä 30. Toiminnallisten yksiköiden 28 ja 29 osalta suunnitelman alussa raportoidut yli 400 tonnin saaliit vähenevät vuonna 2009 noin 120 tonniin asianomaisen laivaston kohdelajin muuttumisen myötä.

3. KALASTUKSEN KUVAUS

3.1. Kummeliturska

Kummeliturskaa pyydetään Cantabrianmerellä ja Iberian niemimaan länsipuolella pääasiassa Espanjan ja Portugalin alusten harjoittamassa sekakalastuksessa (troolarit, verkkoalukset, pitkäsiima-alukset ja pienimuotoista kalastusta harjoittavat laivastot).

Espanjan troolilaivasto on melko yhtenäinen ja käyttää lähinnä kahdentyypistä troolia – paritroolia ja pohjatroolia. Kummeliturskan osuus tämän laivaston puretuista saaliista on melko pieni, sillä laivastolla on muita tärkeitä kohdelajeja [esim. merikrotti (*Lophiidae*), lasikampelat (*Lepidorhombus* spp.), keisarihummeri, mustakitaturska, piikkimakrilli ja makrilli (*Scomber scombrus*)]. Pienimuotoista kalastusta harjoittava laivasto on sitä vastoin hyvin epäyhtenäinen ja käyttää monia erilaisia pyydyksiä kuten rysiä, suuria ja pieniä verkkoja, pitkäsiimoja jne. Pienimuotoista kalastusta harjoittava laivasto kohdistaa pyyntiponnistuksensa kannan eri osiin käyttämistään pyydyksistä riippuen. Kummeliturska on tärkeä osa kyseisten laivastojen saaliita lähinnä siitä syystä, että sen hinnat voivat nousta Iberian niemimaan markkinoilla suhteellisen korkeiksi.

Portugalin laivasto pyytää kummeliturskaa troolikalastuksessa ja pienimuotoisessa sekakalastuksessa yhdessä muiden kalalajien ja äyriäisten kanssa. Näitä ovat piikkimakrilli, merikrotti, lasikampela, makrilli, japaninmakrilli (*Scomber japonicus*), mustakitaturska, katkaravut (*Aristeus antennatus*), syvänmerenkatkaravut ja keisarihummeri. Troolilaivasto muodostuu kahdesta eri osasta – pohjakalalajeja pyytävästä troolilaivastosta (troolien silmäkoko 70 mm) ja äyriäisistä pyytävästä troolilaivastosta (troolien silmäkoko 55 mm).

3.2. Keisarihummeri

Biskajanlahdella ja Iberian niemimaan länsipuolisilla vesillä keisarihummeria saadaan saaliiksi pohjatroolilla harjoitettavassa sekakalastuksessa. Tätä kalastusta harjoitetaan läpi vuoden, ja suurimmat saaliit puretaan keuhäisin ja kesäisin. Keisarihummeria pyydetään yhdessä kummeliturskan, merikrofin, lasikampelan, piikkimakrillin, makrillin ja mustakitaturskan kanssa. Alueella harjoitettavan pohjakalastuksen sekakalastusluonteen vuoksi eväkalalajeihin sovellettavat hoitotoimenpiteet vaikuttavat myös keisarihummerin hyödyntämiseen.

Portugalin lounaisilla ja eteläisillä vesillä (toiminnalliset yksiköt 28 ja 29) keisarihummeri on pieni mutta arvokas sivusaalis, joka saadaan lähinnä pohjakalalajeihin kohdennetussa kalastuksessa. Toiminnallisissa yksiköissä 28 ja 29 harjoitetaan myös pääasiassa syvänmeren äyriäisiin kohdennettua äyriäistroolikalastusta. Kyseisillä aluksilla on lupa pyytää

Keisarihummerikantoihin toiminnallisissa yksiköissä 28 ja 29 kohdistettu ICESin arvioima pyyntiponnistus on vähentynyt lähinnä siitä syystä, että pyyntiponnistus on siirretty syvänmerenkatkarapuun, joka on toinen äyriäislaivaston kohdelajeista. ICESin mukaan tämä siirto on vähentänyt kyseisten keisarihummerikantojen kalastuskuolevuutta. Keisarihummerien alun perinkin marginaalinen osuus kokonaissaaliista pieneni 44 prosenttia (0,23 prosentista 0,10 prosenttiin) vuosina 2006–2009.

Kuten edellä 1 kohdassa todetaan, kummeliturskan ja keisarihummerin kalastukseen osallistuvien alusten toimintaan sovelletaan merelläolopäivinä ilmaistuja pyyntiponnistusrajoituksia, jotka vahvistetaan eräiden kalakantojen vuosittaisten kalastusmahdollisuuksien vahvistamisesta vuosittain annettavien neuvoston asetusten liitteessä II B.

4.1. Pyyntiponnistuksen ja kalastuskuolevuuden kehitys

Suunnitelman mukaisten pyyntiponnistusrajoitusten seurauksena nominaalinen kokonaispyyntiponnistus näyttää vuosien mittaan hieman vähentyneen. Vaikka nominaalista pyyntiponnistusta on vähennetty vuosittain tasasuuruisesti 10 prosenttia, kummeliturskan kalastuskuolevuutta ei ole saatu tehokkaasti alennettua. ICESin tämänhetkisten arvioiden mukaan se on edelleen liian suuri – noin 0,74 eli 2,7-kertainen tavoitteeseen nähden (kaavio 1).

⁵ Nominaalinen pyyntiponnistus on käytettyä alusta ja pyydyistä kohden määritetyn kalastusyksikön potentiaalinen pyyntiponnistus. Se riippuu rekisteröidyn aluksen ominaisuuksista (kW) ja merelläoloajasta.

Edellä mainittua kummeliturskan odottamattoman suurta kalastuskuolevuutta voidaan selittää seuraavasti:

- (1) On olemassa viitteitä siitä, ettei elvytysuunnitelmaa ole pantu tehokkaasti täytäntöön. Tutkimustiedot osoittavat, että TACit on ylitetty selvästi. Tähän saattavat olla osasyynä kansallisten valvontajärjestelmien puutteet. Komissio on vuodesta 2006 alkaen tarkastanut useampaan otteeseen sekä Espanjan että Portugalin valvontajärjestelmiä. Komissio tarkastelee parhaillaan Espanjan valvontajärjestelmää.
- (2) Pyyntiponnistusta on hallinnoitu kansallisella tasolla tehottomasti ja/tai virheellisesti. Esimerkiksi valvonta-asetuksen (EY) N:o 1224/2009 26 artiklan 6 kohdassa todetaan seuraavaa: *"Alueellaolopäivä tarkoittaa mitä tahansa yhtäjaksoista 24 tunnin ajanjaksoa tai sen osaa, jonka ajan kalastusalue on maantieteellisellä alueella ja poissa satamasta (...)".* Tämä tarkoittaa, että mikä tahansa osa päivästä on luettava kokonaiseksi päiväksi. Juuri tällä perusteella vahvistettiin kW-päivinä ilmaistut pyyntiponnistuksen perustasot vuonna 2003. Koska uusi valvonta-asetus tuli voimaan vasta tammikuussa 2010, päivien osien käsittelemistä koskevia sääntöjä oletetaan sovelletun harkinnanvaraisesti.
- (3) Pyyntiponnistusta on siirretty suurempien saalismäärien aluksille. Aktiivisten pyydysten pyyntiponnistusta on havaittu siirretyn passiivisille pyydyksille. Kilowattipäivinä ilmaistua pyyntiponnistusta on siirretty suhteessa 1:1. Tämä ei ole kuitenkaan soveltuva yksikkö passiivisten pyydysten pyyntiponnistuksen mittaamiseen. Vaikka eräitä seisovia pyydyksiä, kuten verkkoja, käyttävän laivaston osuus kW-päivinä ilmaistusta kokonaispyyntiponnistuksesta on suhteellisen alhainen, kyseisillä pyydyksillä pyydetään yksikköä kohden enemmän kummeliturskaa kuin esimerkiksi pohjakalastuslaivastossa, josta pyyntiponnistus on siirretty. Pysyvästi vedessä pidettävät suurikokoiset verkot aiheuttavat merkittävää ja jatkuvaa kalastuspainetta. Kun pyyntiponnistusta siirretään samantyyppisten pyydysten kesken, esimerkiksi trooleilta trooleille kalastustoiminnan pysyvän lopettamisen perusteella, tehokkaammat alukset, jotka jäävät laivastoon, perivät romutettaviksi joutuvien tehottomampien alusten pyyntiponnistuksen.
- (4) Tapauksissa, joissa (kW-päivinä ilmaistua) pyyntiponnistusta on siirretty verkkoaluksilta troolareille (kummeliturskatonneina ilmaistua) kiintiötä vastaan, suuren kalastuskapasiteetin troolarit, jotka harjoittavat lähinnä muiden lajien kuin kummeliturskan kohdennettua kalastusta, saivat suuremman pyyntiponnistuksen turvin jatkaa muiden lajien pyyntiä ja kummeliturskan poisheittämistä, samalla kun verkkoalukset pystyivät suuremman kiintiön turvin jatkamaan kummeliturskan kalastusta kW-päivinä ilmaistulla alhaisella pyyntiponnistustasolla.
- (5) Poisheitetyt määrät ovat olleet suuria joko i) biologisten syiden (kummeliturskakannan suurempi koko), ii) lainsäädännöllisten rajoitusten (kiintiöiden rajat), iii) markkinoiden kysynnän (kummeliturskan hinnat) tai iv) käytettyjen pyydysten ja alusten ominaisuuksien vuoksi.

- (6) Pyyntiponnistusta on vähennetty ja mukautettu nominaalisesti (kW-päivinä) ottamatta huomioon tosiasiallista⁶ pyyntiponnistusta, joka riippuu alusten ominaisuuksista, pyydyksistä, teknisistä parannuksista ja kalastustaktiikoista. Se pitää sisällään kalastajien käyttäytymisen mahdolliset muutokset, sillä alukset harjoittavat toimintaa mieluiten alueilla, joilla käytettävissä olevien kummeliturskan määrät ovat kasvaneet, tai käyttävät enemmän pyydyksiä, joilla saadaan saaliiksi enemmän kummeliturskaa.
- (7) Pyyntiponnistusrajoituksia ei sovelleta kaikkiin aluksiin. Pyyntiponnistusrajoitusten kohteena olevien alusten (kokonaispituudeltaan vähintään 10 metrin alukset, joilla pidetään säänneltyjä pyydyksiä ja jotka pyytävät vähintään 5 tonnia kummeliturskaa) osuus kummeliturskan kokonaissaaliista on 71 prosenttia. Loput alukset, jotka pyytävät 29 prosenttia kummeliturskan TACista, voivat lisätä pyyntiponnistustaan rajoituksetta. Kokonaispituudeltaan alle 10 metrin alusten sulkeminen pyyntiponnistusjärjestelmän ulkopuolelle on toisaalta voinut parantaa näihin aluksiin tehtävien investointien houkuttelevuutta, jolloin niiden lukumäärä ja kalastuskapasiteetti on lisääntynyt. Tämän pienemmille aluksille tehdyn pyyntiponnistuksen siirron kokoa ei ole kuitenkaan arvioitu. Komission alkuperäinen ehdotus kokonaispituudeltaan alle 10 metrin alusten toiminnan rajoittamisesta ei saanut neuvoston kannatusta.
- (8) Alusten virallisesti rekisteröidyn moottoritehon ja niiden todellisen ja todennäköisesti vahvistetun tehon välillä on mahdollisesti epäsuhta. Moottoritehon rekisteröinti perustuu valmistajien ilmoituksiin, joiden tarkastaminen (ei välttämättä mittaaminen) kuuluu meriturvallisuudesta ja alusten sertifiointista vastaavien organisaatioiden tehtäviin.
- (9) Alkuperäinen vuonna 2003 vahvistettu pyyntiponnistuksen perustaso (kW-päivinä) laskettiin alusten aiemman toiminnan perusteella. Tietojen parantuessa on myöhemmin todettu, että alkuperäinen perustaso on saatettu vahvistaa epärealistisen korkealle. Suunnitelman alkuvuosina sovelletut pyyntiponnistusrajoitukset eivät tästä syystä ole ehkä olleet tehokkaita.

5. SUUNNITELMAN SOSIOEKONOMISET JA EKOSYSTEEMIIN KOHDISTUVAT VAIKUTUKSET

Tutkijat arvioivat, että suunnitelmalla ei ole edellä kuvaillun puutteellisen täytöntöönpanon vuoksi ollut vaikutusta ekosysteemiin.

5.1. Suunnitelman sosioekonomiset vaikutukset

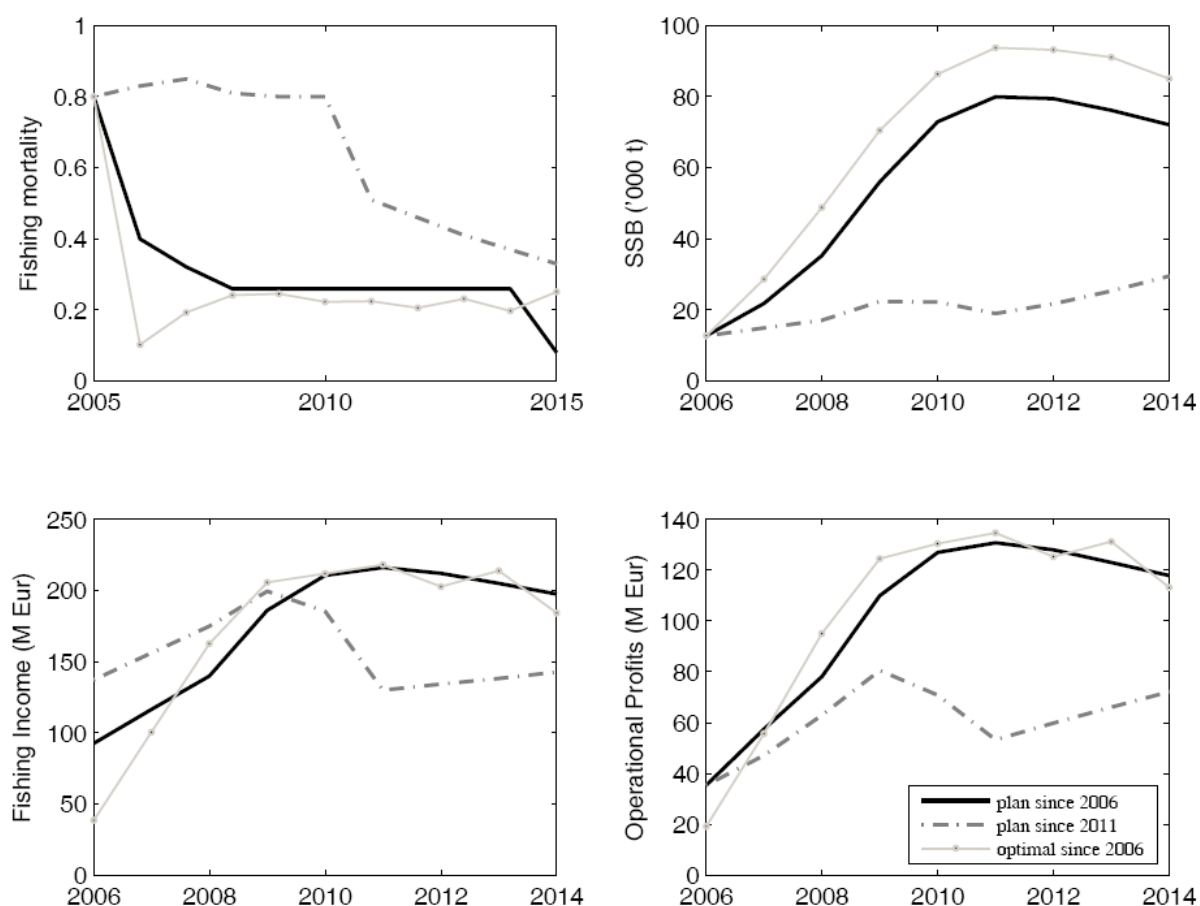
STECF:n tutkijat käyttivät virallisia saatavilla olleita, kalastusalan tietojenkeruujärjestelmän kautta kerättyjä tietoja laskeakseen kunkin laivaston kummeliturskariippuvuuden ja miehistö-

⁶ Tosiasiallinen pyyntiponnistus riippuu kalastusalueista kuvaavista parametreista ja sen teknologiasta, joka pitää sisällään paitsi kilowatteina mitatun moottoritehon myös rungon ominaisuudet, kannella olevan laitteiston, elektroniikan, aluksen valvonnan, saaliin käsittelyn, aluksen ja moottorin iän, pyydykset ja kalastustoiminnan (kalastustaktiikat mukaan luettuina). Näillä parametreilla katsotaan olevan kaikkein merkittävin vaikutus kalastuskuolevuuteen.

ja polttoainekustannusten sekä muuttuvien kustannusten osuuden kummeliturskan purettujen kokonaissaaliiden kokonaisarvosta ja vuosittaisesta osuudesta.

Jos elvyttämissuunnitelmaa olisi toteutettu täysipainoisesti vuodesta 2006 alkaen, kalastuskuolevuus olisi vuonna 2010 ollut tavoitetta ($F = 0,27$) alhaisempi, kutevan kannan biomassa olisi ollut yli kolme kertaa suurempi, ja myös kalastustulot ja liiketoimintavoitot olisivat olleet suuremmat (kaavio 2). Tämä tarkoittaa, että elvyttämissuunnitelman täysimääräinen täytäntöönpano vuodesta 2006 lähtien olisi lisännyt nettonykyvoittoja koko ajanjaksolta. Tämän lisäksi kaikkien laivastonosien saama kokonaisvoitto olisi vuoden 2011 jälkeen aina korkeampi, jos suunnitelmaa olisi toteutettu vuodesta 2006 lähtien.

Kaavio 2 – Vertailevat arviot kalastuskuolevuuden, kutevan kannan biomassan, arvona ilmaistun tuoton ja liiketoimintavoittojen välillä. Tumma yhtenäinen viiva kuvastaa suunnitelman täydellistä toteuttamista vuodesta 2006 alkaen; pisteellinen katkoviiva kuvastaa suunnitelman toteuttamista vuoden 2011 jälkeen, ja yhtenäinen pisteviiva kuvastaa sellaiseen kalastuskuolevuuteen liittyvää kehitystä, jossa nettonykyvoitot on maksimoitu vuodesta 2006 alkaen (optimaalinen-voimakkaasti vaikuttava toteuttaminen).

Lähde: STECF SGMOS 10-06 report on the "Evaluation of the Multiannual plan for Hake and Nephrops in Areas VIIIc and IXa", lokakuu 2010.

Neljän vuoden jälkeen suunnitelman voimaantulosta laivaston kapasiteetissa⁷ ei ollut havaittu mitään merkittäviä muutoksia. Vaikka kummeliturskan ja polttoaineen hintojen suuri vaihtelu vaikutti laivaston saamiin voittoihin, merkittäviä laivastosta⁸ poistumisia ei ole havaittu.

6. PÄÄTELMÄT

Vaikuttaa siltä, että kummeliturskaa ja keisarihummeria koskeva suunnitelma ei ole ollut tehokas, mikä johtuu lähinnä sen puutteellisesta toteuttamisesta. ICES arvioi vuonna 2010, jolloin suunnitelman käyttöönotosta oli kulunut neljä vuotta, että kummeliturskan kalastuskuolevuus (F) oli lähes kolme kertaa yhtä suuri kuin tavoite ($F_{\max} = 0,27$). Kummeliturskan TACeja ei näin ollen ole pantu kokonaisuudessaan täytäntöön. ICESin tutkijoiden mukaan vuoden 2010 puretut saaliit ylittivät TACin 2,2-kertaisesti. Ottaen huomioon, että kummeliturskakantaan liittyi vuonna 2007 epätavallisen paljon nuoria kaloja, tämä merkitsee hukattua tilaisuutta elvyttää kanta aikataulun mukaisesti kestävälle tasolle. Jos rekrytointi vähenee jälleen aiemmin todetuille tasoille, pidempi siirtymäkausi tai saaliiden jyrkempi vähentäminen on tarpeen kestäväen enimmäistuoton mukaisen kalastuskuolevuuden saavuttamiseksi vuoteen 2015 mennessä.

Pyyntiponnistusjärjestelmä ei ole osoittautunut tehokkaaksi kummankaan kannan kalastuspaineen alentamiseen. Vaikka nominaalinen pyyntiponnistus on vähentynyt suunnitelmaan kuuluvien säänneltyjen pyydysten osalta, tosiasiallinen pyyntiponnistus lisääntyi lähinnä sen vuoksi, että pyyntiponnistusta siirrettiin pyydyksille, joilla saadaan suurempia pyyntiponnistussyksikkökohtaisia kummeliturskasaaliita, ja koska merkittävä määrä aluksia jää pyyntiponnistusrajoitusten ulkopuolelle. Keisarihummerikantoihin kohdistettu pyyntiponnistus on osittain alentunut pikemminkin siitä syystä, että pyyntiponnistusta on siirretty katkarapujen pyyntiin, eikä niinkään suunnitelmassa itsessään määrättyjen pyyntiponnistusrajoitusten tuloksena.

Suunnitelman puutteellinen täytäntöönpano vuosina 2006–2010 alensi nettonykyvoittoja 20 prosenttia verrattuna tilanteeseen, jossa suunnitelmaa olisi toteutettu täysipainoisesti vuodesta 2006 alkaen. Jotta suunnitelman taloudellisista vaikutuksista saataisiin parempi käsitys, olisi tarpeen analysoida sitä tarkemmin omassa asiayhteydessään ja ottaen erityisesti huomioon asiaan liittyvien laivastojen samassa tai eri kalastuksessa saaliiksi saamat muut lajit.

Suunnitelman mahdollisen, vuodeksi 2011 ehdotetun tarkistuksen⁹ yhteydessä on tarpeen käsitellä tähänastista epäonnistumista kalastuskuolevuuden vähentämistavoitteen saavuttamisessa. Kiireellistä ratkaisua vaativien täytäntöönpano-ongelmien lisäksi myös pyyntiponnistusjärjestelmää on parannettava. On aiheellista ottaa käyttöön pyyntiponnistusjärjestelmä, jossa otetaan huomioon kalastusta joko aktiivisilla tai passiivisilla pyydyksillä harjoittavat laivastonosat ja kenties laajentaa pyyntiponnistusjärjestelmän soveltamisalaa Cádizinlahteen ja pienempiin aluksiin. Poisheittämisskäytänteitä on tarpeen arvioida perinpohjin, jotta voidaan määrittää niiden vaikutus kalastuskuolevuuteen. Kausittaisten ja reaaliaikaisten kalastuskieltojen käyttöönotto olisi niin ikään tehokas keino erityisesti kutualueisiin kohdistuvan kalastuspaineen hillitsemiseksi. Toiminnallisiin yksiköihin perustuva keisarihummerikantojen hoito vastaisi paremmin kunkin yksittäisen

⁷ "Kalastuskapasiteetti" on kalastuksessa käytävissä oleva suurin mahdollinen pääomakanta (tai pyyntiteho), jota käytetään täysipainoisesti ja teknisesti mahdollisimman tehokkaasti tietyn ajanjaksona tietyn resurssin suhteen tietyissä markkinaolosuhteissa.

⁸ Alusten lukumääränä ilmaistu osuus koko laivastosta.

⁹ http://ec.europa.eu/governance/impact/planned_ia/docs/123_mare_southern_hake_en.pdf

kannan vaatimia säilyttämistoimenpiteitä. Olisi aiheellista sisällyttää suunnitelmaan myös muita lajeja, kuten merikrotti, jotta kyseisen sekakalastuksen vaikutukset eräisiin muihin kantoihin saataisiin minimoitua. Suunnitelman tavoitetta voidaan tarkistaa viimeisimpien tieteellisten lausuntojen perusteella.